

INGRES ABP. MARKA JĘDRASZEWSKIEGO

8 września 2012 roku w Łodzi Ksiądz Abp Marek Jędraszewski objął kanonicznie archidiecezję łódzką i rozpoczął posługę Ordynariusza łódzkiego i Metropolity.

W uroczystości wzięli udział hierarchowie Kościoła katolickiego w Polsce, duchowni i tysiące wiernych. Nowy metropolita łódzki – procesyjnie, w towarzystwie kardynałów, arcybiskupów, biskupów i księży przeszedł z pałacu biskupiego do bazyliki archikatedralnej.

W drzwiach bazyliki nowego arcybiskupa witali: ks. biskup Adam Lepa, dziekan kapituły archikatedralnej i ks. prałat Ireneusz Kulesza, proboszcz archikatedry. Następnie nuncjusz apostolski w Polsce abp. Celestino Migliore odczytał bulę nominacyjną Ojca Świętego Benedykta XVI. Nowy metropolita łódzki, otrzymał z rąk nuncjusza papieskiego pastorał, będący symbolem władzy w Kościele łódzkim. Po czym Abp Marek Jędraszewski zajął miejsce na katedrze biskupiej i przyjął tzw. homagium, czyli oddanie czci przez Kościół łódzki, który reprezentowali biskupi pomocniczy: Adam Lepa i Ireneusz Pękalski, przedstawiciele prezbiterów, seminarium duchownego, zakonników i wiernych świeckich.

Uroczystą mszę świętą koncelebrował nowy Metropolita łódzki, który wygłosił też homilię. Arcybiskup Marek nawiązał w kazaniu do postaci Maryi i Józefa, stawiając ich jako wzór zawierzenia i zaufania Bogu

Zapewniając o modlitwie, życzymy Jego Eksceleencji Księdzu Arcybiskupowi obfitości Bożych darów i opieki Matki Bożej w prowadzeniu Kościoła łódzkiego ku Chrystusowi.

Parafianie oraz Duszpasterze z Parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu

KARTKI Z KALENDARZA PARAFII

KSIAŹD PRAŁAT SZCZEPAN REMBOWSKI

W dniu 20 września minęła 40 rocznica śmierci Ks. prałata Szczepana Rembowskiego - kapłana, żołnierza, budowniczego naszej świątyni pierwszego jej proboszcza. Będąc kapelanem 1. Dywizji Pancerniej gen. Stanisława Maczka, brał udział w 1944 roku w słynnej bitwie pod Falaise w Normandii i tam w krytycznej chwili, w obliczu śmierci złożył ślubowanie, jeżeli Bóg pozwoli i przeżyje –zbuduje świątynię, jako wotum

dziękczynienia za dar życia. I tak się stało- przeżył. Jadąc potem z transportem leków z Maczkowca do Łodzi, zatrzymał się u zbiegu ulic Strykowskiej i Mielczarskiego w Zgierzu. Okiem wyobraźni zobaczył tu przyszłą świątynię. Tu też spotkał swoich przyszłych parafian i odbył pierwszą rozmowę. Ponieważ był człowiekiem wielkiego zawierzenia Bogu, ogromnego hartu i siły woli, po powrocie do Polski, będąc kapelanem w Leźnicy Wielkiej w 1946 roku, zaczął pracować nad organizowaniem przyszłej parafii. Dekret podpisany z dn. 16 września 1947 roku, upoważniał Ks. prałata Szczepana Rembowskiego do pełnoprawnego organizowania parafii.

Ks. Prałat Szczepan Rembowski

Trudności było dużo, ale dawne przyjaźnie z okresu wojny, też bardzo dużo pomagały. Poprosił Ministra Spraw Wojskowych o zakup cegły z lotniska w Gubinie a potem baraku drewnianego oraz cegły z bunkrów we Frankfurcie. Pierwszy transport nadszedł 15 października 1947 roku i zaczęła się praca przy budowie. Ks. Szczepan Rembowski był, zdawało się wszędzie i zawsze na miejscu. A przecież był katechetą w trzech szkołach średnich oraz załatwiał wiele spraw administracyjnych. Nie należało się dziwić, że często pilne sprawy omawiał na budowie. A pracowali wszyscy, którzy mogli: majstrowie budowlani, wozacy, kobiety, młodzież. Już 26 kwietnia 1948 roku, Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Kazimierz Tomczak, dokonał poświęcenia małego drewnianego kościoła. Życie parafialne kwitło. Istniały: asysta, chór, służba liturgiczna, rada parafialna itp. A wszędzie Ks. proboszcz był. Choć chwilę, choć z dobrym słowem. Cieszył się wielkim szacunkiem, często był mediatorem między zwaśnionymi, a przede wszystkim kapłanem, spowiednikiem i nauczycielem. Taki stan nie odpowiadał urzędowej ideologii i zaczynały się nagonki, prowokacje i plotki. Kilkakrotnie był przesłuchiwany na komendzie MO a nawet aresztowany w 1951 roku. Pod wielką presją władz został przeniesiony do Łodzi jako ks. wikariusz w 1952 roku.

Po odwilży października 1956 roku, parafianie w delegacji udali się roku do Kurii Biskupiej z prośbą o powrót Ks. prałata Sz. Rembowskiego. Delegacji było kilka, coraz liczniejszych i z podpisami 7000 parafian. Ks. Biskup Klepacz zgodził się na powrót „dawnego” ks. proboszcza.

Parafianie witali Go bardzo uroczyście, z orkiestrą na rogatkach miasta. Ks. Rembowski przekroczył granice parafii, były wiwaty i oklaski, a on, wzruszony witał nas jak ojciec mając równocześnie za plecami 2 rolwagi cegły – symbolu początku budowy świątyni. I tak zaczął się II etap prac w parafii, wcale nie łatwy. W małym domku starej plebanii mieszkał Ks.

proboszcz, dwóch księży wikariuszy, organista z 5-osobową rodziną i kościelny. Była również kancelaria parafialna. Było ciasno, ale zawsze każdy Parafian był przyjmowany z sercem. Ruszyła sprawa budowy. Były ciągłe kłopoty, ale 17 czerwca zakończono roboty „pod wieniec”. Prace trwały na trzy zmiany, aby przed zimą oddać II część kościoła. Nastąpiło szklenie okien (gratis) i umieszczenie witraży w kaplicy. W dniu 30 września 1961 roku zakończono w całości budowę Kościoła, łącznie z mozaikowymi posadzkami. Prywatnie przyszli biskupi; Ordynariusz i Sufragan, aby oglądać całość i podziwiać 6 sal katechetycznych. W tak krótkim czasie, 4 lata, przy takich ograniczeniach materiałowych i finansowych powstał nasz Kościół. Było to możliwe przy takim samozaparciu Ks. Sz. Rembowskiego i jego nieprzeciętnej osobowości, co doceniali parafianie przy wielkich przeciwnościach władz. Każdego roku, 26 kwietnia, w parafii jest wielkie święto a suma odpustowa zawsze gromadzi wiernych, bo dzień odpustu jest rocznicą pierwszej Mszy św. w nowo wybudowanym Kościele.

Po zakończeniu budowy, ks. Proboszcz był naprawdę szczęśliwy, choć zmęczony i schorowany. Poprosił o zwolnienie z obowiązków i przeniesienie do Łodzi. W dniu 4 grudnia 1962 roku, przekazał parafię Ks. kan. Stanisławowi Bottowi i od 8 grudnia przeszedł do parafii Matki Boskiej Zwycięskiej a następnie do parafii Św. Antoniego, gdzie zdążył jeszcze wybudować dom parafialny. 28 Listopada 1969 roku na własną prośbę przeszedł na emeryturę. Zmęczony i schorowany, po niespełna 3 latach, odchodzi do Domu Ojca. Jako człowiek był przykładem współczesnego Samarytanina. Jako żołnierz – kapelan - został odznaczony

Ks. Prałat S. Rembowski wraz z Ks. Kan. S. Bottem

Orderem Virtuti Militari V kl.- 24 VIII 1944 roku, mianowany Starszym Kapelanem a od 1964 roku podpułkownikiem rezerwy?

Brytyjskie Medale wojenne; Medal kampanii brytyjskiej „Defence Medal Star 1939-1945” Brytyjskie odznaczenie wojskowe „War Medal 1939-45” odznaczony „Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski”. Jako kapłan od Ojca Św. Piusa XII otrzymał godność „Prałata i Szambelana Jego Świątobliwości” - 20 styczeń 1949 roku. A od 1962r. „Domowym Prałatem Papieskim Jego Świątobliwości Jana XXIII”. Służył, więc Bogu, Ojczyźnie i każdemu spotkanemu człowiekowi. Pogrzeb Jego był świadectwem naszego szacunku i miłości ku Niemu. Spoczął w grobie rodzinnym na cmentarzu Św. Anny w Łodzi na Zarzewiu.

Tekst: Jadwiga Bieńczyk

WSPOMNIENIA O KSIĘDZU KANONIKU HENRYKU GÓRZE

ŚWIĘTEJ PAMIĘCI KSIĄDZ KANONIK HENRYK GÓRA - PROBOSZCZ PARAFII MATKI BOSKIEJ DOBREJ RADY W ZGIERZU W LATACH 1997 - 2007

Ks. Henryk urodził się w 1935 roku, w Mętlewie, w parafii Tum pod Łęczycą. Wraz z trzema młodszymi braćmi otrzymał bardzo staranne wychowanie wyniesione z domu rodzinnego. W ślady ks. Henryka, poszedł młodszy brat ks. Zdzisław – obecnie proboszcz parafii św. Krzysztofa w Tusznyn Lesie. Za przykładem stryjków do seminarium wstąpił także syn, brata Jerzego – ks. Przemysław Góra.

Ks. Henryk Góra święcenia kapłańskie otrzymał 15 czerwca 1958 roku, z rąk Biskupa Ordynariusza Michała Klepacza. Pracę duszpasterską rozpoczął w Witowie koło Piotrkowa Trybunalskiego, następnie w Tusznynie. Po czterech latach wrócił do Łodzi, gdzie przez 25 lat był wikariuszem w parafii Świętego Antoniego. Potem został proboszczem w Jeżowie, gdzie pracował 10 lat. W dniu 24 Października 1997 r. został nominowany proboszczem parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu. Dziekanem Dekanatu Zgierskiego został w 2002 roku. Tytuł kanonika honorowego Kapituły Katedralnej Łódzkiej otrzymał 26 września. Lata posługi 1997 – 2007 roku w parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu obfitowały w wiele inicjatyw i działań, których celem było wzbogacenie życia duchowego parafian, pomoc potrzebującym oraz upiększenie parafii.

W swoich homiliach uczył nas patrzenia na Pana Boga, Kościół i Eucharystię. Zachęcał do gorliwej modlitwy, abyśmy zawsze zwracali się do Boga w każdej sprawie życiowej, chorobie czy zdrowiu. To wiara i miłość w życiu człowieka, pozwala przeżyć trudne momenty. Kapłaństwo ks. Henryka Góry miało też rys maryjny. Wszystkie nasze prośby, modlitwy, w których były wyrażane troski i kłopoty, żale i cierpienia, zanosił do Tej, która jest patronką naszej zgierskiej parafii. W ciągu swojego życia dał się poznać jako gorliwy gospodarz, dbający o parafialny kościół.

Z inicjatyw Ks. Proboszcza Henryka Góry, przeprowadzono Misje Święte przez Ojców Redemptorystów z Torunia. W 1999 roku powstało Koło Przyjaciół Radia Maryja, a od 2002 roku 16 każdego miesiąca odbywa się Apel Jasnogórski. Z kolei, w każdy

Ks. Kan. Henryk Góra

czwartek po Mszy świętej wieczorowej, odprawiane jest nabożeństwo różańcowe, podczas którego odmawiane są tajemnice światła.

W 2000 roku dziełem ks. Henryka było powołanie Ośrodka Pomocy Dydaktycznej dla dzieci i młodzieży, aktualnie nazywanego świetlicą środowiskową.

Tą inicjatywą podał dłoń najmłodszym, którzy potrzebują miłości, ciepła i uśmiechu. Na jego apel odpowiedziała duża grupa wolontariuszy, którzy chętnie wsparli tę inicjatywę. Miło, że obecny ks. proboszcz kontynuuje to dzieło starając się podnieść komfort pracy wolontariuszy oraz poszerzyć zakres usług dla mieszkańców Zgierza. W 2002 roku powstał parafialny Oddział Akcji Katolickiej, który od samego początku wspierał księdza Górę w prowadzeniu świetlicy. Pełniąc funkcję dziekana przeprowadził debaty z młodzieżą z terenu Zgierza oraz konkursy plastyczne, literackie i muzyczne o charakterze ogólnomiejskim m.in. pt. „Wizerunek Matki Boskiej Dobrej Rady”. W pierwszą rocznicę śmierci Jana Pawła II, włączył się we wspaniałe dziękczynienie za wielki

pontyfikat Papieża Polaka prośbą, o Jego beatyfikację i kanonizację. Słowem i piosenką złożył hołd Wielkiemu Papieżowi. Z tej okazji odbył się uroczysty koncert z udziałem dzieci, młodzieży i dorosłych, podczas którego została nagrana płyta oraz opracowany album.

Celem integracji środowiska organizował kolonie dla dzieci oraz pielgrzymki jednodniowe i kilkudniowe dla dorosłych,

a także wspólne śniadania z ludźmi chorymi i niepełnosprawnymi oraz wigilie dla samotnych.

Pośród innych, ważniejszych inwestycji służących upiększeniu świątyni, przeprowadzonych przez ks. Henryka Góry, należy wymienić: gruntowny remont organów, malowanie chóru, założenie ozdobnych witraży w oknach, budowa nowych granitowych schodów przy wejściu do kościoła oraz bocznych przy zakrystii, remont dachu, nowe nagłośnienie w świątyni, remont salek katechetycznych oraz oddanie do użytku nowej plebani.

Jego obecność wywarła duży wpływ na duchowy rozwój parafian. Był nie tylko kapłanem, ale przede wszystkim Człowiekiem o ogromnej wrażliwości i oddanym sercu. Uczył nas pracować dla wspólnego dobra. Troszcząc się o swoich parafian, zawsze był

Ks. H. Góra wraz z parafianami na pielgrzymce.

gotowy słuchać codziennych zmartwień i kłopotów. Mimo kłopotów zdrowotnych, otaczał wszystkich miłością kapłańską, zwłaszcza ludzi potrzebujących szczególnej troski. Zawsze wczuwał się w położenie ludzi i chciał im służyć, jako dobry duszpasterz. Znany był wśród Zgierzan, jako wzorowy organizator pomocy dla najuboższych i akcji charytatywnych. Na zawsze pozostanie w naszych sercach.

Tekst: Marianna Strugińska-Felczyńska

DIAMENTOWY JUBILEUSZ KSIĘDZA WŁADYSŁAWA FIGLA Z ZAKONU TOWARZYSTWA JEZUSOWEGO

Ks. Władysław Figiel, Zgierzanin urodzony w 1934 r., z parafii Świętej Katarzyny. W tym roku 13 września obchodził 60 lat życia zakonnego w Zakonie SJ. Diamentowy Jubilat w lipcu br. odprawił w parafii Matki Boskiej Dobrej Rady Mszę Świętą Jubileuszową w koncelebrze z Ks. Proboszczem Andrzejem Blewińskim, dziękując Panu Bogu za powołanie i za 60 lat przeżytych w Zakonie SJ.

Msza Święta Prymicyjna ks. W. Figla

Dla nas wszystkich była to również okazja do wyrażenia naszej wdzięczności Bogu za dar powołania, a jednocześnie był to czas refleksji nad sakramentem kapłaństwa. Dziękowaliśmy Księdzu Władysławowi Figłowi za wszystko, co uczynił dla Kościoła, życząc Mu długich lat przeżywanych w zdrowiu i miłości.

Jubileusze w życiu człowieka stanowią okazję do wspólnego świętowania, spotkania w gronie najbliższych: rodziny, przyjaciół oraz są czasem refleksji nad własną przeszłością i zastanowienia się nad przyszłością. Dzień dzisiejszy - powiedział ks. Figiel - przypomina mi czas mojej młodości, kiedy wszystko wydawało się piękne, wspaniałe. To, kim jestem i czym żyję w wieku dojrzałym, sięga tamtych dni i jest echem tamtych czasów. Urodziłem się i mieszkałem w latach mojej młodości w Zgierzu. Moi św. pamięci rodzice należeli do parafii Św. Katarzyny. Tam zostałem ochrzczony, a następnie przyjąłem Komunię Świętą oraz przystąpiłem do Sakramentu Bierzmowania. W latach 1945 -1949 kontynuowałem naukę w Szkole Podstawowej nr 6,

potem w Technikum Chemicznym, którego nie ukończyłem, ponieważ wstąpiłem do Zakonu Jezuitów. Odwiedzając rodzinne strony przebywałem u swojego brata, który należał do parafii Matki Boskiej Dobrej Rady. Dlatego też tutaj uczestniczyłem zawsze w porannych Mszach Świętych. Po śmierci brata, powracając w rodzinne strony, zatrzymuję się u rodziny, która należy również do tej parafii.

„Pan mnie namaścił i posłał mnie, by głosić Dobrą Nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych.” (Iz 61,1) Msza św. w roku mojego Jubileuszu jest wyrazem mojej wdzięczności Bogu za łaskę powołania i za łaskę, że pozwolił mi dożyć tego Diamentowego Jubileuszu. Dziękuję Panu Bogu za to, że dochowałem wierności decyzji, którą podjąłem. Wdzięcznym sercem wspominam wszystkich - zacnych moich Rodziców, rodzeństwo i chrzestnych, którzy słowem i przykładem rzeźbili moją chłopięcą duszę, pomagając moim marzeniom o Chrystusowym Kapłaństwie. W podjęciu decyzji o wstąpieniu do Zakonu Towarzystwa Serca Jezusowego pomogło mi uczestnictwo w rekolekcjach dla dzieci i młodzieży z racji Wielkiego Postu. Ponieważ były to rekolekcje dla dzieci i młodzieży, to trudno nie byłoby wspomnieć o św. Stanisławie Kostce, patronie dzieci i młodzieży. Opowieść o życiu świętego wywarła na mnie bardzo duże wrażenie, dlatego zacząłem szukać zakonu Jezuitów w Polsce. Jak się okazało, jeden z wielu znajduje się w Łodzi w parafii Najświętszego Imienia Jezusa. Tam wstąpiłem i odbyłem nowicjat. Następnie rozpocząłem dalszą naukę - studia w Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej w Krakowie, potem teologiczne w Warszawie – na Wydziale Teologicznym. Święcenia kapłańskie przyjąłem w Kaliszu, w parafii Sanktuarium Serca Jezusa Miłosiernego. Potem przebywałem w Łodzi w parafii Najświętszego Imienia Jezusa, następnie w Piotrkowie Trybunalskim w parafii Sanktuarium Matki Bożej Trybunalskiej - Patronki

Msza Jubileuszowa Ks. W. Figiel w koncelebrze z ks. A. Blewińskim

Polskich Parlamentarzystów. Później w Czechowicach-Dziedzicach, w parafii Św. Andrzeja Boboli. Następnie powróciłem do Kalisza, gdzie spędziłem 24 lata pełniąc posługę kapelana szpitala oraz posługując chorem w Kaliszu. Po tym czasie zostałem przeniesiony do Szczecina do parafii pw. Św. Andrzeja Boboli, gdzie posługiwałem również, jako kapelan w szpitalu i gdzie jestem aktualnie.

Obecnie jestem na emeryturze i w miarę swoich możliwości nadal posługuję chorem. Jubileusz obok wspomnienia minionego czasu i przeżytych wydarzeń,

obok wdzięczności Bogu i ludziom za doznane dobro, jest też okazją do rachunku sumienia z wierności podjętych zobowiązań. Panie naucz mnie pamiętać, że Duch Pański jest nade mną, że On mnie prowadzi i umacnia, że Ten który mnie namaścił towarzyszy mi na moich życiowych ścieżkach po to, bym głosił Ewangelię wyzwolenia i nadziei. Byłbym tym, którzy popadają w zwątpienie i apatię, ukazywał słowa prawdy a ubogim niósł niewyczerpane bogactwo Chrystusowej Misji.

Proszę opowiedzieć nam o zakonie Ojców Jezuitów.

Towarzystwo Jezusowe skrót polski: TJ, zostało założone przez św. Ignacego Loyolę (1491-1556). Kochać i służyć we wszystkim to formuła pobożności, jaką duchowość ignacjańska przejęła od swojego założyciela - Św. Ignacego. Wierni inspiracji duchowej świętego, jezuita od samego początku istnienia, byli nastawieni na czynne uczestnictwo w życiu, by czynić świat bardziej ludzki, bardziej Chrystusowy. Jezuita wraz ze świeckimi współpracują w zinstytucjonalizowanych formach na polu wychowawczym, edukacyjnym, artystycznym i charytatywnym.

Ks. W. Figiel w Kaliszu

Jak Ksiądz ocenia naszą parafię?

Mam pewien sentyment do Waszej parafii. Pamiętam jak był budowany kościół w tej parafii. Znałem się bardzo dobrze ze śp. księdzem Szczepanem Rembowskiem. Po moim wstąpieniu do zakonu, nasz kontakt był już sporadyczny, przeważnie w trakcie wakacji. Znałem się również osobiście z ks. Władysławem Wójciakiem, księdzem Henrykiem Górą – byłymi proboszczami tej parafii. Często bywałem zapraszany na śniadania. Moje życie po części było z wiązane z tą parafią i księżmi w niej posługującymi. Dzisiaj, dzięki życzliwości Proboszcza Parafii ks. Andrzeja Blewińskiego, mogłem odprawić jubileusz 60-lecia życia zakonnego, za co jestem bardzo wdzięczny.

Tekst: Agnieszka Gajek

chrześcijańskiej, podnosząc szanse edukacyjne dzieci i młodzieży, pochodzących z małych miast i wsi.

Do głównych działań Fundacji należy organizacja Dnia Papieskiego, przyznawanie nagrody TOTUS osobom i instytucjom, których działalność w szczególny sposób podkreśla wartości, stanowiące istotę nauczania Jana Pawła II. Także przyznawanie stypendiów dla dzieci i młodzieży w wieku szkolnym oraz organizacja Konkursu Akademickiego im. Bp. Jana Chrapka, w którym można zdobyć indeks na jeden z wydziałów Uniwersytetu Warszawskiego lub Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Program stypendialny Fundacji polega na pozyskaniu stypendiów dla uczniów szczególnie uzdolnionych i ubogim, zamieszkującym zaniedbane tereny wiejskie i małe miasta. Fundacja swoją ofertę kieruje głównie do uczniów szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Wspiera ich przez poszczególne etapy kształcenia, aż do ukończenia studiów. Podstawowym kryterium przyznania stypendium jest średnia ocen – minimum 4,8 dla uczniów gimnazjum i 4,5 dla uczniów liceum, zamieszkanie na wsi lub w małym mieście do 20 000 mieszkańców oraz miesięczny dochód na osobę nie przekraczający 1050zł brutto.

Program stypendialny obejmuje także troskę o wzrost duchowy młodzieży. Fundacja organizuje obozy wakacyjne i językowe. Dba o mądre wychowanie, które realizuje w oparciu o program formacyjny organizowanych spotkań. Podopieczni Fundacji każdego roku spotykają się na dwutygodniowym obozie formacyjno - integracyjnym w wybranym mieście w Polsce. Stypendyści są także zachęceni do pomocy innym, np. w domach dziecka, w domach opieki społecznej. W większych miastach w Polsce, m. in. w Łodzi, łączą się we wspólnoty akademickie i podejmują różnego typu działalność społeczną.

Liczba osób, które w 2012 roku skorzystały ze stypendiów, wyniosła 2500. Pomocą zostali objęci uczniowie z 42 diecezji w Polsce.

Więcej informacji dotyczących Fundacji można uzyskać, odwiedzając stronę internetową poświęconą „Dziełu Nowego Tysiąclecia”.

Tekst: Barbara Musiał

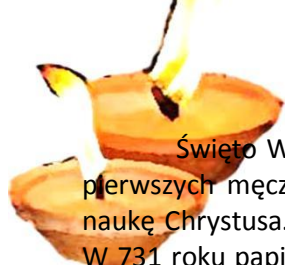
DZIEŁO NOWEGO TYSIĄCLECIA

Fundacja „Dzieło Nowego Tysiąclecia” jest jednym z owoców Pontyfikatu Jana Pawła II. Fundacja powstała w 2000 roku, a jej idea zrodziła się podczas pielgrzymki papieża do Polski w 1999 roku.

Fundacja ma na celu upowszechnić nauczanie Jana Pawła II oraz wspierać rozwój kultury i nauki

DZIEŃ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH I DZIEŃ ZADUSZNY

Dnia 1 listopada wspominamy wszystkich zmarłych, którzy wypełniając wolę Bożą w swoim życiu, osiągnęli świętość i obecnie cieszą się z przebywania z Bogiem w niebie. W tym uroczystym dniu, Kościół raduje się ze zwycięstwa łaski Bożej w człowieku i jednoczy się ze wszystkimi świętymi Kościoła, by wspólnie wychwalać Boga.

Święto Wszystkich Świętych wywodzi się z kultu pierwszych męczenników, którzy przelali krew, szerząc naukę Chrystusa. Pierwotnie obchodzone było 13 maja. W 731 roku papież Grzegorz III przeniósł uroczystość na 1 listopada, a przeszło wiek później, w 837 roku papież Grzegorz IV rozszerzył święto na cały Kościół i poświęcił je pamięci nie tylko męczenników, ale wszystkich świętych Kościoła Katolickiego.

Uroczystość Wszystkich Świętych jest świętem bardzo radosnym. Tego dnia Kościół cieszy się z faktu, że tak wielka rzesza świadków Chrystusa przebywa w niebie i jednocześnie przypomina o powszechnym powołaniu do świętości ludzi wszystkich stanów. Kościół podkreśla, że na drodze do świętości niezbędne jest otwarcie się na łaskę Bożą, dzięki której Pan Bóg może działać w naszym życiu i zbliżyć nas do siebie.

Uroczystość Wszystkich Świętych łączy się z Dniem Zadusznym, obchodzonym 2 listopada. Dzień Zaduszny zainicjował w 998 roku św. Odylon, opat klasztoru benedyktyńskiego z Cluny we Francji. Drugiego listopada nie ma już tak radosnego charakteru. Kościół tego dnia wspomina wszystkich zmarłych, którzy nie osiągnęli jeszcze świętości i czekają na niebo.

Kościół jednoczy się w Dzień Zaduszny, wierząc, że dzięki modlitwie, postom, dobrym uczynom a przede wszystkim przez sprawowanie Najświętszej Ofiary i przyjęcie Komunii św., pomoże zmarłym, przebywającym w czyśćcu, szybciej dołączyć do grona świętych.

Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny przypominają, że Kościół jest wielką wspólnotą ludzi żyjących, świętych przebywających w niebie i dusz czyśćcowych. My żywi, jako członkowie wspólnoty Kościoła, powinniśmy nieustannie wspierać się modlitwą i ofiarą.

W dniach 1-8 listopada można uzyskać odpust zupełny, który można ofiarować również za zmarłych (każdego dnia za jedną duszę). Warunkiem jest nawiedzenie w tych dniach cmentarza z równoczesną modlitwą za zmarłych, dowolna modlitwa w intencjach Ojca św. oraz bycie w stanie łaski uświęcającej i przyjęcie Eucharystii.

Tekst: Barbara Musiał

KTO SKŁADA RĘCE DO MODLITWY TEN JEST SILNY

Najkrócej można powiedzieć, że modlitwa to rozmowa i obcowanie z Bogiem. Człowiek wierzący to człowiek zaufania, nadziei i miłości. Chrześcijanin jest świadomy, że tu na Ziemi jest krótką chwilę, jest pielgrzymem do wiecznej ojczyzny w niebie. Prawdą jest, że aby komuś ufać, trzeba go dobrze poznać, obcować z nim, przeżyć różne sytuacje życiowe. W modlitwie zbliżamy się do Boga, powierzamy mu siebie, w ciszy, skrytości serca, w Słowie Bożym. Wypatrujemy rady-

światła, drogowskazu, pocieszenia i poruszenia serca. Myślę, że te osoby spośród nas które przeżyły rekolekcje, dni skupienia, odbyły pielgrzymkę lub miały czas na gorliwą i systematyczną modlitwę, w swoim życiu na pewno czuły się silniejsze, umocnione i odczuwały pokój boży. Zatem modlitwa jest dla nas bardzo ważna. Tym bardziej modlitwa różańcowa, do której tak bardzo zachęcała i zapraszała Maryja, w swych objawieniach fatimskich. Maryja przyjmując pod krzyżem testament Bożej miłości stała się naszą matką. Kto zatem jak nie matka czuwa i walczy codziennie o szeroko rozumiane dobro swojego dziecka? Maryja nieustannie wstawia się za nami. Pozostajmy, zatem wierni modlitwie różańcowej.

Warto, zatem „zawalczyć” o czas na modlitwę w naszym zabieganym życiu.

Tekst: Aneta Mikołajczyk

„ALLELUJA, CHWALCIE PANA U ŚWIĄTYNI BRAM...”

Pana Boga można uwielbiać na różne sposoby i każdy jest dobry w oczach Boga. Taniec, śpiew, radość,

Ks. Jan Czekalski wraz z młodzieżą

ale także można wychwalać Go w ciszy, w prostej modlitwie uwielbienia.

W ubiegłym roku szkolnym była już podejmowana inicjatywa

„Wieczorów chwały”. W tym roku młodzież oazowa postanowiła, w każdy ostatni piątek miesiąca wychwalać Imię Pana, w Adoracji Najświętszego Sakramentu. W tym czasie będziemy uwielbiać Pana Boga w tym wszystkim, co nam uczynił, ale także dziękujemy za to, co nam dał i prosimy o potrzebne łaski. Skupiamy się także na Słowie Bożym, które nam posyła sam Bóg Ojciec przez Swojego Syna, Jezusa Chrystusa. Nie brakuje także śpiewu przygotowanego wspólnie przez scholę dziecięcą *Melodyjki* oraz scholę oazową.

Bardzo serdecznie zapraszamy w ostatnie piątki miesiąca na wieczorną Eucharystię o godz. 17:30, a zaraz po niej na wspólny czas uwielbienia. Im nas będzie więcej, tym bardziej będzie się urzeczywistniała Chwała Boża.

Tekst: Joanna Kisiel

W WIECZERNIKU KRÓLOWEJ POKOJU

Miesiąc październik jest miesiącem, w którym z wyjątkową czcią wspominamy postać Panny Maryi. Dlatego też w ostatnią sobotę września koła różańcowe

z parafii MBDR udały się w pielgrzymkę do Sanktuarium Maryjnego w Oborach, gdzie znajduje się słynąca wieloma łaskami figurka Matki Bożej Bolesnej.

W trosce o przybywających pielgrzymów, w każdą sobotę odbywa się Wieczernik Królowej Pokoju. Jest to kilkugodzinne czuwanie modlitewno-ewangelizacyjne, które zainicjował oraz prowadzi karmelita o. Piotr Męczyński.

Zaraz po wyruszeniu w drogę do Obór ks. Jacek Kucharski przybliżył wszystkim pielgrzymom historię

Ks. Jacek Kucharski z grupom pielgrzymów we Włocławku

Sanktuarium oraz wszystko to, co można w nim zobaczyć. Z bardzo spontanicznej inicjatywy księdza zatrzymaliśmy się na tamie we Włocławku, miejscu śmierci bł. Jerzego Popiełuszki.

Po dotarciu do Obór, udaliśmy się wszyscy przed ołtarz, w którym jest umieszczona łaskami słynąca Pieta Oborska. W ramach Wieczernika, była możliwość przystąpienia do sakramentu pokuty i pojednania. Po przywitaniu pielgrzymek rozpoczęła się adoracja Najświętszego Sakramentu połączona wraz z modlitwą różańcową. Ta godzinna modlitwa miała za zadanie przygotować do Eucharystii. Parę minut po godzinie 12 miała miejsce Msza święta, której przewodniczył o. Piotr, a koncelebra była sprawowana przez wszystkich księży przybyłych z pielgrzymkami. Druga część spotkania rozpoczęła się Koronką do Miłosierdzia Bożego, po której udzielono błogosławieństwa relikwiami św. Faustyny Kowalskiej oraz bł. Jerzego Popiełuszki. Kolejnym punktem programu była procesja szkaplerzna z figurką Matki Bożej do ogrodu, podczas której śpiewana była litania loretańska. Ostatnim elementem czuwania było uroczyste błogosławieństwo pielgrzymów oraz błogosławieństwo chorych.

Każdy Wieczernik Królowej Pokoju ma swój temat przewodni, który jest zawarty w Ewangelii, jaki Kościół nam proponuje na dany dzień. Uwydatnia się on w homilii i katechezach podczas poszczególnych punktów programu. W dniu, w którym pielgrzymowaliśmy do Obór, Kościół obchodził Święto Świętych Archaniołów. W związku z tym o. Piotr przybliżył wszystkim zgromadzonym sylwetki Archaniołów oraz istotę Ich obecności w naszym codziennym życiu.

Wszyscy powróciliśmy bardzo ubogaceni i umocnieni w wierze. Za wszelkie łaski za przyczyną

Oborskiej Pani, Bogu niech będą dzięki. Wyrazy podziękowania kierujemy wobec ks. Jacka, za wspólne pielgrzymowanie i mile spędzony czas.

Tekst: Joanna Kisiel

XX PIELGRZYMKĄ RODZINY RADIA MARYJA JASNA GÓRA 2012

Jak co roku w miesiącu lipcu, odbyło się wielkie spotkanie modlitewne Rodziny Radia Maryja na Jasnej Górze. Duchowa stolica Polski, została wprost oblężona przez przybyłych z Polski i ze świata pielgrzymów. Częstochowskie błonia wypełnione były po brzegi, pielgrzymi ze zgierskich Parafii, w tym naszej – Matki Bożej Dobrej Rady, uczestniczyli również w tym wielkim zgromadzeniu. Odczuwaliśmy wielką radość że możemy być w domu matki, który przygarnia wszystkich i służy wspólnocie polskiej na całym świecie.

Podczas Jubileuszowej pielgrzymki Rodziny Radia Maryja, dziękowaliśmy naszej Królowej za niezawodną opiekę. Prosiłiśmy o wolność słowa, wolność dla mediów, a także o przyznanie telewizji Trwam miejsca na cyfrowym multipleksie. To wspólne uczestnictwo w wielkim modlitewnym zgromadzeniu, dodaje nam otuchy i nadziei.

Uroczystej Mszy Świętej koncelebrowanej przez wielu Biskupów i Kapłanów z Polski, zagranicy przewodniczył J.E o. abp. Josph Tobin – sekretarz Watykańskiej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego, a homilię podczas tej mszy świętej wygłosił JE ks. Bp Kazimierz Ryczan - ordynariusz Kielecki.

Z ogromnym wzruszeniem i wielką radością wysłuchaliśmy przesłanego nam prosto z Watykanu pozdrowienia Ojca Świętego Benedykta XVI „pozdrawiam uczestników pielgrzymki Rodziny Radia Maryja, zebranych na Jasnej Górze, którzy modlą się za Ojczyznę, za rodziny i o wolność słowa”. Ważnym punktem pielgrzymki było takie uroczyste przyjęcie do Konfraterni Zakonu Paulinów Ojca Tadeusza Rydzika, co wywołało ogromny aplauz całej wspólnoty pielgrzymów, wszyscy wiemy, że jest to godne uszanowanie założyciela Radia Maryja i Telewizji Trwam.

Od zgromadzonych pielgrzymów został też wystosowany telegram do Ojca Świętego Benedykta XVI z podziękowaniem za pozdrowienia przesłane nam z Watykanu.

Nasza pielgrzymka zbliżała się do końca. Odmówiliśmy wspólna koronkę do Miłosierdzia Bożego, podziękowaliśmy Bogu za dar uczestnictwa w tej uroczystości i wracaliśmy do swoich domów pełni ogromnych duchowych przeżyć, które zachowamy w pamięci.

Tekst: Helena Omietańska

nazwa odbiorcy
STOWARZYSZENIE PARAFIALNY ODDZIAŁ AKCJI

nazwa odbiorcy od,
KATOLICKIEJ PRZY PARAFII MBDR W ZGIERZU

nr rachunku odbiorcy
3 4 8 7 8 3 0 0 0 4 0 0 1 5 8 9 3 2 2 0 0 0 0 0 0 1

waluta
X P PLN

kwota

nr rachunku zlecającego (połączenie przelewu) / kwota słownie (wpłata gotówkowa)

nazwa zlecającego

nazwa zlecającego od,

tytułem
DAROWIZNA NA REMONT SWIETLICY

tytułem od,

pieczęć, data i podpis(y) zlecającego

Opiata

odcinek dla instytucji przyjmującej zlecenie

Zaproszenie

My pomagamy 12 lat
w działalności
parafialnej Świątlicy
Opiekuńczo-Wychowawczej.

POMÓŻ I TY!

Możesz nas wesprzeć poprzez
modlitwę, wolontariat oraz
finansowo.

**Członkowie i sympatycy
Parafialnego Oddziału
Akcji Katolickiej**

Sakrament chrztu otrzymali

Ksawery Adam Wiciński	Franciszek Kosmański
Alan Kuzański	Nadia Agnieszka Fiege
Julia Pańczyńska	Izabela Człapińska
Krzysztof Jerzy Gondel	Aleksander Michał Błaszczuk

Módlmy się za dzieci ochrzczone, aby Duch Św. nappełnił ich swoimi darami i prowadził przez życie drogą prawdy.

Odeszli do wieczności

Jakub Nawrocki (ur.1985), Teresa Zasłona (ur.1949)
Zenon Szkiela (ur.1931), Stanisława Fabik (ur.1933)
Jadwiga Różycka (ur.1924), Zofia Dobrysiak (ur.1938),
Stanisława Błaszczuk (ur.1927), Marcin Marchwiak
(ur.1989), Jolanta Puczek (ur.1985), Janina Nowacka
(ur.1919), Janina Ciołek (ur.1935)
Jan Gazdecki (ur.1946), Bogusława Szkołuda (ur.1946)

Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże miłosierdzie weszli do chwały życia wiecznego.

Sakrament małżeństwa zawarli

Marzena Choinkowska i Karol Olejniczak	Barbara Stasiak i Marek Kurkowski	Joanna Ulężałka i Łukasz Mierzwa
Monika Schley i Sebastian Fiege	Katarzyna Winkler i Zbigniew Stańczyk	Natalia Morawska i Aleksander Morawski
Karolina Kozelan i Michał Cybulski	Daria Klimczyk i Piotr Piotrowski	Marta Majchrzak i Grzegorz Święd
Wioleta Ambroziak i Mariusz Błaszczuk		

Życzymy wam, abyście byli silni miłością, która wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, wszystko przetrzyma, która nigdy nie zawiedzie.

Z ksiąg parafialnych opracowała Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna codziennie od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30
Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej– Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Piotr Skura

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu **36 8783 0004 0015 6097 2000 0001**

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

*Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.
Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska - Felczyńska, Agnieszka Gajek, Katarzyna Wieczorek, Aneta Mikołajczyk, Elżbieta Hildt,
Józef Felczyński. Składanie gazetki: Agnieszka Gajek, Marianna Strugińska-Felczyńska.*

Dystrybutor: Marek Cylke